

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa T. Ł.
przeciwko Bankowi [...] Spółce Akcyjnej w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 22 kwietnia 2014 r., sygn. akt XXI Pa 698/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2014 r., XXI Pa 698/13 Sąd Okręgowy w Warszawie, na skutek apelacji powoda T. Ł. oraz pozwanego Banku [...] Spółki Akcyjnej w W., w sprawie o przywrócenie do pracy, zmienił w pkt I wyrok Sądu Rejonowego w Warszawie z dnia 19 czerwca 2013 r. i oddalił powództwo (pkt 1), zmienił pkt II zaskarżonego wyroku i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego (pkt 2), zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.310 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej (pkt 3), oraz oddalił apelację powoda (pkt 4). Sąd Apelacyjny, podzielił ustalenia Sądu pierwszej instancji, przyjmując je za własne, zmienił natomiast dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę prawną co do przyczyn

wypowiedzenia powodowi umowy o pracę. Sąd uznał, że prawdziwość wskazanej w wypowiedzeniu umowy o pracę trzeciej z podanych przez pracodawcę przyczyn wypowiedzenia, uznając że została dowiedziona w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji i uzasadniała wypowiedzenie powodowi umowy o pracę.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną powód (radca prawny), zarzucając naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 30 § 4 k.p. w związku z art. 45 § 1 i w związku z art. 427 § 1 k.p. i przyjęcie, że „istotne dla rozstrzygnięcia i uzasadniające wypowiedzenie są okoliczności faktyczne inne niż wymienione w pisemnym uzasadnieniu pracodawcy”, art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 kp., przez przyjęcie, że „uzasadnione było rozwiązanie umowy o pracę z powodem pomimo niezaistnienia przyczyn wskazanych w wypowiedzeniu” oraz że „uzasadnione było rozwiązanie umowy o pracę z powodem pomimo, iż podane okoliczności znalazły potwierdzenie w materiale dowodowym, ale w ocenie powoda nie mogły być podstawą rozwiązania stosunku pracy w tym trybie ze względu na ich nieudowodnienie, pozorność, błahość, brak związku ze stosunkiem pracy albo utratę waloru aktualności”. Powód wskazał także na naruszenie przepisów postępowania – art. 382 k.p.c. w związku z art. 236, art. 217 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 i w związku z art. 391 § 1 k.p.c., a także art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy (zgodnie z żądaniem apelacji), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej, polegającą na „błędnej wykładni w procesie orzekania normy art. 30 § 4 k.p. w zw. z art. 45 § 1 k.p. prowadzącej do przyjęcia, iż trzecia przyczyna wypowiedzenia została ujęta konkretnie i precyzyjnie oraz przyjęcie, że istotne dla rozstrzygnięcia i uzasadniające wypowiedzenie są okoliczności faktyczne inne niż wymienione w pisemnym uzasadnieniu pracodawcy”. Ponadto zdaniem powoda oczywistą zasadność skargi kasacyjnej uzasadnia również „naruszenie art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p., polegające na jego błędnej wykładni prowadzącej do przyjęcia, że uzasadnione

było rozwiązanie umowy o pracę z powodem oraz że podane okoliczności wypowiedzenia znalazły potwierdzenie w materiale dowodowym, podczas gdy przyczyny wskazane w wypowiedzeniu nie mogły być podstawą rozwiązania stosunku pracy w tym trybie ze względu na ich nieudowodnienie, pozorność, błahość, brak związku ze stosunkiem pracy albo utratę waloru aktualności”, oraz przyjęcie, że „uzasadnione było rozwiązanie umowy o pracę z powodem pomimo niezaistnienia przyczyn wskazanych w wypowiedzeniu”. Ponadto w ocenie powoda oczywistą zasadność skargi uzasadnia „naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wstępnie trzeba przypomnieć, że ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 499 ze zm.), rolą tego Sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, stąd też ewentualna możliwość dalszego postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe (por. art. 177 ust. 1 Konstytucji), które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jure, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Innymi słowy przesłanka ta zachodzi wówczas, gdy naruszenie prawa jest od razu widoczne, bez potrzeby głębszej analizy prawnej, gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia.

Przesłanka ta w sprawie nie została spełniona.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, naruszeniem art. 30 § 4 k.p. jest zarówno brak w piśmie pracodawcy wskazania w ogóle przyczyny wypowiedzenia, jak i ujęcie jej w sposób niewystarczająco jasny, konkretny i zrozumiały. Wymóg wskazania przez pracodawcę konkretnej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę nie jest równoznaczny z koniecznością sformułowania jej w sposób szczegółowy, drobiazgowy, z powołaniem opisów wszystkich faktów i zdarzeń, dokumentów, ich dat oraz wskazaniem poszczególnych działań, czy zaniechań, składających się w ocenie pracodawcy na przyczynę uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę. Wymóg konkretności przyczyny może być spełniony również poprzez wskazanie kategorii zdarzeń, jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że szczegółowe motywy wypowiedzenia są

pracownikowi znane, na przykład, z racji zajmowanego stanowiska i związanego z nim dostępu do informacji zakładu, czy też stopnia wykształcenia i poziomu kwalifikacji zawodowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 1999 r., I PKN 175/99, OSNAPiUS 2000 nr 21, poz. 787 oraz z dnia 5 listopada 2003 r., I PK 446/02, niepublikowany), bądź w związku ze szczegółowym przedstawieniem pracownikowi zarzutów bezpośrednio przed rozwiązaniem umowy o pracę (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2000 r., I PKN 670/99, OSNAPiUS 2001 nr 22, poz. 663), wręczeniem wypowiedzenia bezpośrednio po pisemnej negatywnej ocenie efektów pracy danej osoby (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1998 r., I PKN 271/98, OSNAPiUS 1999 nr 18, poz. 577), czy też w rozmowach z przełożonymi (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2006 r., I PK 112/06, niepublikowany).

Natomiast w ocenianej sprawie, uzasadnienie skargi kasacyjnej w istocie sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi i ich prawną oceną dokonaną przez Sąd drugiej instancji, według której rozwiązanie umowy o pracę z powodem było uzasadnione, a podane okoliczności wypowiedzenia znalazły potwierdzenie w ustalonym stanie faktycznym.

Z tych względów, wobec niewykazania okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., określając wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego zgodnie z § 11 ust. 1 pkt 1 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).